

II.

C. 22935.

f. 134

PESMI,

CERKVENE IN DRUGE.

Zložil

ANDREJ PRAPROTNIK,

učenk.

22925. II. C. f.

PESMI,
cerkvene in druge.

Zložil

ANDREJ PRAPROTNIK,
učnik.

*Z dovoljenjem visokočastitljivega
Ljubljanskega škofjstva.*

V LJUBLJANI.

Natisnil Jožef Rudolf Milic.

1856.

II C 22.935 f
~~II J 24.281 g~~

Prejeto od urada
za **upravljanje** imovine
upornikov

IN = 030004468

Cerkvene.

Perva struna, ki zapoje,
Božjo slavo nam zvišuje!
Naj unema sestre svoje,
In v soglasje jih združuje!

Božična I.

Zveličar preljubi
Je prišel nocoj,
Raduj se, o človek!
In slavo mu poj!
Prelepo in mило
Nebó se žari,
Tak svitile ni bilo
Nikdar še noči!

V višavi razlega
Se petje lepó,
Nebeški duhovi
Na nebu pojó.
„Naj Bogu bo slava,“
Odmeva vse čez,
„Mir zemlji izviraj
Nocoj iz nebes!“

In angel nebeški
 Približa se sam,
 Pastirjem oznani,
 Ki pasejo tam:
 „Nikar se ne bojte,
 Veselje povem,
 Mesija vsim rojen
 Nocoj je ljudem!

Pri Betlehem' mestu
 Se čudo godi!
 Tam v hlevu na slamci
 To dete leži.
 Živinico revno
 Za družbo imá,
 Pastirci tje pojd'te,
 Molite Bogá!“

In radi vsi k njemu
 Tje v hlevec hité,
 Dar'vati, postreči
 Skerbnó mu žele.
 Pobožno častijo
 To dete svetó,
 Obljubijo vsi mu
 Služiti zvestó.

Let tavžent, že več je
 Od tiste noči,
 On tisti pa zméraj
 Pri nas še živi.
 Priserčno častimo
 S pastirci ga zdaj,
 Zvestó mu služimo,
 Da pridemo v raj!

II.

Pastirci iz spanja
 Vstanite nocoj!
 Le hitro nakviško,
 In pojd'te z manoj!
 Ne veste kaj vidil
 Nocoj sim že vse,
 In kaj že vse slišal,
 Čuditi se je!

Ko pasel pod hribcam
 Sim svoje ovcé,
 Naenkrat zagledam
 Vse gaje svitlé.
 Prelepi mladenčik
 Prikaže mi se,
 Prestrašen jaz revčik
 Bojim se ga še.

Pa kmalo previdim,
 Da bati se ni,
 Mladenčik veselo
 Me nagovori:
 „Ne boj se, ne boj se!“
 Mi reče vesel,
 „Lej srečo veliko
 Ves svet je prejel!

Kar Bog je obljubil
 Že dolgo popred,
 Nocoj je vse spolnil,
 Odrešen bo svet.
 Mesija nebeški
 Vam rojen je zdaj,
 Zatéral hudobo,
 Odpéral bo raj.

Ponižno na slamci
 Tam v jaslích leži,
 Rožice vam milo
 Naproti moli. —
 Hit'ite vsi k njemu,
 On rad vas imá,
 Molite, prosite,
 Da srečo vam dá!

To vse mi je rekel
 Mladencík vesel,
 Nakviško se dvignil
 In lepo zapel:
 „Bogu na višavi
 Naj slava zvoní,
 In mir naj objema
 Vse dobre ljudi!“

Pastirčki preljubi,
 Vstanimo, pojd'mó,
 Nebeška luč sveti,
 Kot dan je svitló!
 Pred mlad'ga Mesija
 Padimo na tla,
 Lepó ga častimo
 Iz vsíga sercá!

O dete presveto!
 Pri tebi smo zdaj,
 Te pros'mo ponižno,
 Vse dobro nam daj!
 Da tú bi živeli
 Na svetu lepó,
 Ko umreti bo treba,
 Da šli bi v nebó.

III.

Angel.

Naj slava v višavi
 Bogu se glasi,
 Naj mir osrečuje
 Vse dobre ljudi!

Pastir.

Vstanite, o bratje!
 Se dela že dan,
 Noheden ne bodi
 Dremoten, zaspan!

Od neba razlega
 Se petje lepó,
 Človeški glasovi
 Tako ne pojó.

Angel.

Ti zemlja presrečna,
 Veseli se zdaj!
 Nocoj se ti bliža
 Vsa milost in raj!

Pastir.

Poglejte nakviško,
 Če zdi se mi res,
 So angeli božji, —
 K nam grejo z nebes!

Lej množ'ca velika
 In dolge versté,
 Kak lepo njih petje
 In harfe doné!

Angel.

Nakviško pastirci!
 Presrečni je čas!
 Gospod iz višave
 Zdaj pride do vas!

Veselo naj bije
 Zdaj vsako sercé,
 Vsi čuti in dihi
 Boga naj časté!

Nocoj napojila
 Je milost zemljó,
 In luč razsvitlila
 Je černo temó.

Med vami tam v hlevu
 Se dete rodi —
 Mesija, ki davno
 Že svet ga želi.

Pred njim odmikuje
 Se greha temá,
 O blagor pač temu,
 Ki prav ga spozna!

Ljubezni cvetlice
 Bo v serca sadil,
 Krivico zatéral,
 Pravico učil.

Pastirci.

O slava! o slava!
 Teb' dete svetó!
 Narodi vse zemlje
 Naj tebi pojó!

Karkoli je zvezdic
 In lučic nebá,
 Vse v slavo, zahvalo
 Naj tebi miglja!

Nad hlevcam prelepo
 Naj ptički pojó,
 Na postéljci tvoji
 Naj rožce cveto!

Karkoli le diha,
 Kar rase, cveté
 Vse tebi, o dete!
 Naj slavo dajé.

Angel.

Naj slava v višavi
 Bogu se glasi,
 Naj mir osrečuje
 Vse dobre ljudi!

IV.

Sam.

Prelepo nocej nam žari se nebó,
Gotovo tak zarja ne sije svitló.

Vsi.

O zarja nebeška
Prečudna nam sije,
Nebeške sladkosti
Na serce nam lije!

Sam.

Slušajte od kod nam ti glasi doné, —
Od kod so, ki segajo čudno v sercé?

Vsi.

Na nebu duhovi
Tak lepo pojejo,
Bogu na višavi
Zdaj slavo dajejo.

Sam.

Povejte, kaj vender pomeni vse to,
Zakaj veseluje zdaj celo nebó?

Vsi.

Nocoj se obljuba
Presveta spolnuje,
Zveličar na zemljo
Se nam ponižuje.

Sam.

O sreča nezmerna za nas je ljudi,
Tak srečne ni bilo nikol še noči!

Vsi.

O čase presrečne
Smo mi doživeli,
Kar davno želeli,
Nocoj smo prejeli!

Sam.

Povejte mi kje je Zveličar svetá —
To dete prežlabtno, da vidil bi ga?

Vsi.

To dete presveto
Neskončno česeno
Je v hlevu na slamci
Ponižno rojeno!

Sam.

O čudna ponižnost Gospodova je!
On, Stvarnik, pa v hlevce k živinici gre!

Vsi.

Pastirčki ubogi
Zdaj k njemu hitijo,
V nedolžnosti svoji
Lepó ga častijo.

Sam.

Hitimo mi tudi, in k njemu pojd' mo,
Pri njemu vsih milost vse milosti so!

Vsi.

Le pojd' mo vsi k njemu,
Lepó ga častimo,
In svoje nadloge
Mu vse potožimo!

Sam.

O dete nebeško, ozri se na nas!
In milo nas vodi v življenji ves čas!

Vsi.

Daj lepo živeti,
Te zvesto ljubiti,
In enkrat po smerti
V nebesa nam priti!

V.

Usveti dan! ti dan veseli,
Prelepo tvoja zarja sije!
Rešenje s tabo nam prikljije,
Po katerem tak smo hrepeneli.
Minula je temotna noč,
Iz nje nam sije mir, pomoč.

Nebeško dete se rodilo,
Mu kori angelski pojejo,
V višavi slavo mu dajejo,
Na zemljo ker se je nagnilo.
Veselo pojmo tudi mi,
Priserčno ga častimo vsi!

Češeno bodi dete sveto!
Češeno bodi čase večne!
Prineslo si nam čase srečne,
Češeno bodi z dušo vneto!
Si usmili se revnih nas,
Češeno bodi večni čas!

Svečnica. I.

U Marija, božja Mati!
 V tempelj neseš detice,
 Hočeš tam očiševati
 Čista D'vica, Mati, se!
 Vsa ponižna si spolnila
 Zapoved še Mojzesa,
 Da bi tudi nas učila
 Biti udaniga srcá.

Žalost serčno ti naznanil
 Simeon je stari mož,
 Da ti dušo meč bo ranil,
 Milovala britko boš.
 In popolno si se udala
 V božje sklepe vsih reči,
 Zvesta Bogu si ostala
 Srečne in težavne dni.

O Devica, božja Mati!
 V žalosti pomagaj nam!
 Daj voljno nam vse prestati,
 Idi s tabo, z Jezusam!
 Pomočnica bodi mila,
 V čistosti ohrani nas;
 Daj, da srečno bi svetila
 Tvoja luč nam zadnji čas!

II.

Stermite! Bog se v dar daruje,
 Postavo svojo sam spolnuje, —
 Odrešenik se rešit gre!
 In čista Mati čisti se.

Altar 'ma danes trojne dàri, —
 Je dete za nas grešne stvãri,
 Deviški venec Matere,
 In Simeona dnevi še.

Lej, Mater zbode meč nemili,
 Deviško lice jok posill,
 Ker dete ljubo, jagnje to
 Na križu kmalo umerlo bo.

Presveto dete počastimo,
 In serca svoje mu zročimo;
 In ljubi čisti Materi
 Darujmo čistih serc dar!

Pepelnica.

Vesolja tir je že pojenjal
 Resnobni dan z norostjo menjal,
 Trohnohe venec in pepel
 Učiti glasno je začel:
 Na zemlji kar se je rodilo
 V pepel se bode spremenilo.

Mladost si zlati čas obeta,
 Iz sladkih nad že vence spleta;
 Al komaj pride ji pomlad,
 Odpada že ji sladki sad.
 In vse, kar živo, lepo bilo
 V pepel se bode spremenilo.

Kar svet tak čisla, poželjuje,
 Kar sreče svit nam obetuje,
 Vse mine z zarjo jutranjo,
 Razpade z rožo pisano.
 Kar svet ima, kar v svetu klilo
 V pepel se bode spremenilo.

Le eno je, ki nam ostane,
 In tega sila ne pregane, —
 V pomladi večni nam cveté,
 Razširja clo v nebesa se:
 Glej zlahtne duše oblačilo
 Nikol' ne bo se spremenilo

Poslovilo.

Včerja zadnja je minula,
 Od mize svete vstanejo, —
 Zahvalna pesem omolknila,
 Vse tiho je in žalostno.
 Na nebu luna milo sije,
 Na Oljsko goro žarke lije.

Zveličar s svojimi učenci
 Terpljenju svoj'mu proti gre,
 Premilo se še poslovuje,
 Prelepe nauke vsim dajé.
 Čez potok Cedron pelje pot
 Tam govori takó Gospod:

„Zapoved, glejte, ta je moja,
 Da ljubite se med saboj,
 Iz tega bodo vsi spoznali
 Hodili da ste za manoj.
 Kot jaz vas ljubim, se ljubite,
 In zvesti bratje si bodite!

Če svet bo čertil, vas sovražil,
 Poglejte, mene je popred!
 Odločeni ker ste od njega,
 Zato bo čertil vaš nasled.
 Takó kot mene preganjali,
 Od sebe bodo vas pahali.

Al' vender tega se ne bojte,
 Zaupajte na mene vsi!
 Saj jaz sim svet popred premagal,
 Tud zmagali ga bote vi.
 Ozérajte se v mene v sili,
 Pomoč da bote zadobili.

Žalujete, ko vas zapušam,
 Vam mili čut sim v serce vllil;
 Jokali bote pa še milo, —
 In svet se boče veselil.
 Al žalost vaša serčnomila
 V veselje se bo spremenila.

Prišel bo kmalo čas veselil,
 Se zopet bomo vidili!
 Sercé se vam bo veselilo —
 Navdano v viru srečnosti.
 Veselja tega vam zatreti,
 Nihče ne boče mogel vzeti!

O zlati up, tolažba sladka!
 Zveličar, kar nam govoriš;
 V britkostih svojih še ne zabiš,
 Sirotic nas ne zapustiš.
 To sladko tvoje poslovilo
 Naj bo v življenji nam vodilo!

Velika noč. I.

Skalovje groba se razgane,
 In pečat se odterga preč,
 Zveličar naš od smerti vstane,
 V kamnitem grobu ni ga več!
 Iz groba zmage gre častit,
 Obdaja ga nebeški svit. Aleluja!

Tam angel božji bel'ga krila
 Na njega mestu že sedi,
 Vesele daje sporočila,
 Da vstal Gospod je, in živi.
 Premagal je pekel in smert,
 In raj nebeški je odpert. Aleluja!

Nemile smerti ni se bati,
 Trohnenje več ne straši me,
 Veselo enkrat zopet vstati
 Zveličar da mi upanje.
 Zato raduje naj sercé,
 Naj hvalni glasi se glasé. Aleluja!

Zapusti, človek, grehe svoje,
 Za vselej daj jim zdaj slovó!
 Serčnó zmaguj peklenške boje,
 Povzdiguj z dušo se v nebó:
 Zveličar naš nas vabi zdaj
 Hiteti ž njim tje v sveti raj. Aleluja!

Gospod, ti milo nam dodell,
 Da tvojo pot vsi hodimo,
 Po tebi da bi hrepeneli,
 Da greh, pekel zmagujemo.
 Bandero tvoje iz svetá
 Naj v slavo večno nas pelja! Aleluja!

II.

Današnji žarki zarje mile
 Na zmage grob že sijejo,
 So vrata v vanj se odklenile
 In glasno zdaj nam pričajo:
 Zveličar je od smerti vstal,
 Pekel premagal, smert končal. Aleluja!

V cvetičnem vertu, v žarnem kraji
 Vertnar pri rožah že stoji,
 Prijetneje ko v prvem raji
 Okoli njega cvet duhti.
 Tù sam je ljubi naš Gospod,
 Sadi obilnih nam dobrot. Aleluja!

Njegovih naukov cvetje klije
 Od kraja zemlje do nebá,
 Prežlahtno moč na serca dije,
 V življenje večno nas krepča.
 In enkrat bode vekomaj
 Cvetel nam njega sveti raj. Aleluja!

III.

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Zveličar naš je vstal od smerti,
 In raj odperl je nam zaperti. Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Premagana je smert nemila,
 Oblast peklenska moč zgubila. Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Odrešeni smo vsi pogube,
 Otroci večne smo obljube. Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Bandero zmage glej častito
 S kervjo Zveličarja oblito! Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Odrešeni smo božji svatje.
 In Kristusovi srečni bratje. Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Ni treba nam se smerti bati,
 Iz groba upamo vsi vstati! Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 V nebesih enkrat vsi veseli
 Presrečni bomo večno peli. Aleluja!

Nebohod.

Ozéraaj nakviško
 Se danes okó!
 Zveličar zapustil
 Je revno zemljó.
 Pripravljat je krajev
 V nebesa šel tje,
 In k sebi zdaj klical
 Bo ljubljene vse.

Za tebe, o Jezus!
 Oči nam solzé,
 Za tabo puhtijo
 Vse naše željé.
 Brez tebe veselja
 In radosti ni,
 Pri tebi le sreča
 Naj večja živi.

Kar svet nam ponuja,
 Minljivo je vse,
 Med cvetjem le rado
 Nam ternje cveté.
 Tù sreča nobena
 Ne vmiri sercá,
 Vsi kraji so tukej
 Dolina solzá.

Le gori v nebesih
Vsa žalost je preč,
Nobena skušnjava
Nahaja se več.
Da pač bi nam dano
To skoraj biló —
Iz solzne doline
Tje priti v nebó!

O Jezus! ti vodi
Življenja nam dni,
Živeti kot tvoja
Beseda uči.
Ti roko nam svojo
Premilo podaj,
Iz reve potegni
Za sabo nas v raj.

Binkošti.

L enim glasam zakličimo,
 In zaupno vsi recimo:
 Pridi, pridi sveti Duh!

Pervi dar nam daj modrosti,
 Vir presladkih vsih blagosti;
 Pridi, pridi sveti Duh!

Umnosti nam žari vlijaj,
 Serca k dobrimu zavijaj;
 Pridi, pridi sveti Duh!

Dar nebeški tvoj'ga sveta
 V stiskah naj pomoč obeta;
 Pridi, pridi sveti Duh!

Daj moči k svetosti pravi,
 V vsaki zmagati skušnjavi;
 Pridi, pridi sveti Duh!

Daj pobožno nam živeti,
Po svetosti hrepeneti;
Prídi, prídi sveti Duh!

Daj nam v strahu ti služiti,
Po otročje te ljubiti;
Prídi, prídi sveti Duh!

Sveta želja.

B tebi, o Gospod! zdihujem,
 Vse pri tebi dočakujem —
 Dopolniti si želje.
 Kjer, o Jezus! ti prebivaš,
 Mir, sladkost povsod razlivaš,
 Bolno zdraviš ti serce.

Pridi, Jezus, pridi k meni!
 Tóge, zmote vse preženi,
 Me napolni z milostjo!
 V dobrim daj mi vedno rasti,
 Vsaki dan ti bolj dopasti,
 In ljubiti te zvestó.

Oh ne daj mi se ločiti
 Kdaj od tebe, in grešiti!
 Me na pravo pot ravnaj! —
 Daj pobožno mi živeti,
 V tvoji milosti umreti,
 In doseči sveti raj!

Dobri pastir.

Pi, o Jezus serčnomili!
 Naš pastir naj boljši si,
 Kak bi vender ne ljubili
 Zvesto te iz vsih moči!
 Doli k nam si se ponižal,
 In ovčic iskat prišel;
 Ljud brezdušni te je križal,
 Za naš greh si smert terpel.

Kak dari ljubezni tvoje
 Revni mi verniti čmo?
 Damo vse ti serca svoje
 V duhu s čisto vdanostjo.
 Zvesto bomo poslušali
 Tvojih ust presladki glas,
 Tvojo voljo spolnovali
 Radi bomo vsaki čas.

Oh prijetno je hoditi,
 Pasti v tvoji čedi se!
 Kak je sladko ti slediti,
 In ljubiti večno te!
 Pasi nas, o Jezus mili
 V cvetji svojiga medu;
 Daj, da bi sladkosti pili
 V viru večniga miru!

In ko mine čas nam paše,
 V dom nebeški pelji nas —
 Gori v prebival'še naše
 Gledat mili tvoj obraz.
 Tamkej zveste boš ovčice
 Ti udane k sebi zbral,
 Boš podelil vse sladčice,
 In plačilo večno dal.

Molitev.

Iz globine
Solz doline
Kličem k tebi , Stvarnik moj !
Glasi mali
Razlegali
Naj pred sedež bi se tvoj !

V sercu vneti
Slavo peti
Tebi , Oče , hrepenim !
Ni mogoče
Hvale vroče
Tak izreči kot želim.

Tvoja roka
Že otroka
Zvesto je vodila me.
Oče mili
V vsaki sili
Si pokazal vedno se.

Vero živo
Neomahljivo
V serce vsadil si mi ti ;
Z njo me višaš ,
K sebi bližaš ,
Da mi up v ljubezni tli.

Vir modrosti
 Dar svetosti
 Žol' od tebe mi ljé ;
 Kar dobivam
 In uživam
 Milost tvoja mi dajé.

V večni slavi
 Po višavi
 Vse moči naj te časté !
 Vse naj poje
 Dela tvoje ,
 Povišuje tvoje imé.

Preživeti
 In umreti
 V tvoji milosti mi daj !
 In da srečno
 V slavo večno
 Pridem k tebi v sveti raj !

Gospodov dan.

Povzdigni, duša, se iz praha,
 Prot nebu danes se ozri!
 V čutilih serčnih svet'ga straha
 Zapusti svetne vse reči:
 Gospodov dan
 Naj praznovan
 Le v duhu bo pobožnosti!

Češenje božje serc pobožnih
 Razlega naj se zdaj samó,
 Karkoli čutov kod je zmožnih
 Naj slavo božjo zapojó:
 Gospodov dan
 Naj praznovan
 V češenje božje vedno bo!

Za božje milosti nezmerne
 Zahvale večne smo dolžni,
 Udani vsi ljubezni verne
 Darujmo na altar darí:
 Gospodov dan
 Naj praznovan
 V zahvalo bo vsih milosti!

In kadar serce omaguje,
 Nadloge tarejo duhá,
 Pomoč naj v cerkvi se sprosuje,
 In zanesljivost od Boga.

Gospodov dan

Naj praznovan

S ponižno prošnjo bo serca!

Če vredno tù posvečevali
 Gospodov dan bomo vselej,
 In v božjo čast ga obračali,
 Odperl se nam bo sveti raj:

Gospodov dan

Bo praznovan

V nebesih enkrat vekomaj.

Nebesa.

Kadar serce žalno bije
 In tečejo mi solzé,
 Se spominjam domačije,
 Kamor želje hrepené.
 Tam veselje vse kraljuje,
 Vsako serce razvedruje.

Čas sladkosti in veselja
 V raji večnem ne nehá,
 Spolnjena je vsaka želja
 Hrepenečiga serca.
 Kakor v zlatih sanjah milih
 Ziblje duša se v čutilih.

Čistojasni vir resnice
 Med cveticami puhti,
 Dúha je razkrito lice,
 V rádoti se vse topi.
 Vse blagosti in vsi bliši
 So v nebeški srečni hiši.

Tam popotnik si počije,
 Svoje breme dene preč,
 Pomlad večna tam mu klije,
 Venec spleta mu cveteč.
 Večne praznike obhaja,
 In v sladkostih se napaja.

Bratec brata tam objema
 Ni ločitive bati se,
 Plam ljubezni se unema,
 Iskre tli nevgasnjene,
 Serca veže vez edina, —
 Ne protuje bolečina.

O preljubi kraj presrečni!
 Kdaj priromal k tebi bom?
 Kdaj mi v svoji sreči večni
 Boš odperl se mili dom?
 Daj mi skoraj k tebi priti,
 Srečnemu tam večno biti! —

Marii brez madeža spočeti.

V preslavni spomin
8. grudna 1854.

Med zvezdami zvezdica sije,
Enake nima več nebó,
Okrog presvitle žarke lije,
Le v njo ozéra se okó.
Ta zvezdica, Marija ti!
Brez madeža spočeta si!

Na nebu zarja se razgrinja
Člstejši, lepši od zlatá,
Prelepo se okrog otrinja,
Nebeških žarkov svit imá.
Ta zarja, o Marija ti!
Brez madeža spočeta si!

Med ternjem roža pricvetela,
Prežlahitnost njena se razgre,
V lepoti svoji neovenela
Edina krasna nam cveté.
Ta roža, o Marija ti!
Brez madeža spočeta si!

Pregrehe noč je zemljo krila,
 In dolg težil človeški rod;
 Le ena hči je prosta bila,
 Si njo je Mater zbral Gospod.
 Edina hči, Marija ti!
 Brez madeža spočeta si!

Devica čista in presveta,
 Vsih milosti napolnjena,
 Od greha čisto vsa izvzeta
 Edina hči Adamova!
 Naj lepši vsih, Devica, si
 Brez madeža spočeta ti!

Oznanenje Marii.

Cvetic se ena je svetela,
 Prežlahтно dije njeni cvet,
 Kot pesem je preroka pela
 Iz Jése prišla je na svet;
 Po kateri merzlo zimno noč
 Došla je grešnikom pomoč.

Brez ternja vsa je ta cvetica,
 Na sebi nima madeža;
 Prečista, lepa je Devica,
 Ponižna, miliga serca.
 Presladki cvet iz nje cveté,
 Ki sladko daje upanje.

Pozdravil da bi to cvetlico
 Poslal je angela Gospod,
 Oznanil sveto ji novico,
 Prinesel polnost ji dobrot. —
 In z Gabrijelam veselé
 Duhov nebeških se versté.

„Devica, bodi počešena!
 Vsa polna ti si božjih gnad,
 Takó ni žena b'la nobena
 Požegnana nobenokrat!
 Najvikši sam, glej, s tabo je,
 Marija, o ne čudi se!

Glej Duh njegov te je odločil,
 V namenu večnem te odbral,
 Se s tabo, čista, bo zaročil,
 In Matere ti čast bo dal.
 Iz tebe polna milosti
 Rodil se boče Sin časti!“

Uklone k tlam se čista D'vica,
 Ponižno praša, kak bo to;
 Kot zarja ji žarijo lica, —
 „Sim d'vica,“ prav', „Gospod vé to,
 In sêrce moje ne pozna
 Nobeniga še zdaj moža.“

„Bogu pa moč je vse storiti!
 Lej, sveti Duh bo v té prišel,
 Vso čisto hoče te hraniti,
 Ker božji Sin bo v teb' cvetel.
 Udaj, Marija, se zato,
 Gospodu Mati bod' voljno!“

Nebo in zemlja, vse potihne,
 In čaka zdaj besede nje,
 Udana nagne se, in zdihne
 Ponižna vsa besede te:
 „Lej, dekla sim Gospodova,
 Zgodi naj se mu volja ta!“

In vse nebesa zašumijo,
 Stoglasno petje zaverši,
 Boga, Devico poslavijo;
 Na zemlji grešni se dani. —
 Beseda bila je meso, —
 Rešenje prišlo nam je ž njo.

Češena si Marija.

Ko v jasnem pasu primiglja
 Nam zvezdica daničica,
 Se sliši milo že zvonenje
 Marii čast in počešenje;
 In z zlato zarjo vse časti:
 Češena si Marija ti!

Ko višej sije solnce že,
 Vzdiguje se, čez poldne gre,
 Se sliši milo spet zvonenje
 Marii čast in počešenje;
 Čez hrib in plan se oglasi:
 Češena si Marija ti!

In kadar solnce še ljubó
 Nam za goro žari slovó,
 Se glasno sliši še zvonenje
 Marii čast in počešenje;
 V večernem hladu se glasi:
 Češena si Marija ti!

Češena si Marija ti!
 Naj se glasi do konca dni!
 Naj vedno sliši se zvonenje
 Marii čast in počešenje;
 Nebo in zemlja naj glasi:
 Češena si Marija ti!

Marii. I.

① Devica, bod' česena!
 Ti kraljica vsih nebes!
 Ti si vsim nam vir življenja,
 Ti si sladka mila res!
 Svit blišobe te obdaja,
 Solnčno sije tvoj obraz,
 Vsa lepota svet'ga raja
 Služi tebi v večni kras!

Vender tvoj obraz je mili,
 Mile tvoje so oči,
 Vse, kar tebe bi prosili
 Nas poslušáš mило ti.
 Si ponižna in premila,
 Si nam dobra vsaki čas;
 Si nam mati, kot si bila
 Še na zemlji kdaj pri nas.

Glej na zemlji nas sirote,
 Glej nas revne grešnike!
 Prosi, da nas priti v zmote
 Ljubi Jezus varuje!
 In ko enkrat že nagnilo
 Se življenje naše bo,
 Takrat k nam ozri se mило,
 Spremlj v sveto nas nebo!

Tebi vdani hoč' mo biti,
 Te ljubiti vsaki čas,
 Vedno hočmo te častiti,
 Peti slavo ti na glas:
 O Devica, bod' česena!
 Bod' česena vekomaj!
 Ni podobna ti nobena,
 Tebe slávi sveti raj!

II.

Ti edina

O Marija!

Za nevesto zvoljena

Si od svetiga Duha.

Tebi, lepa,

Naj razlega

Slavno petje se glasno,

Naj odmeva clo v nebo!

Ti le sama

Si odbrana

Lilija brez madeža,

Čista Mati Jagnjeta.

Počeseno

Čez vso zemljo

In nebo je tvoje ime,

Slava, slava tebi gre!

Tebi mili

V solz dolini

Revni se zročujemo,

Za pomoč te prosimo.

Ti nas brani

V sili vsaki!

Daj živeti nam lepó,

Dozoreti za nebó!

Slava Marii.

Tebe, Marija, želim poslaviti,
 Šopek cvetični prinesem ti v dar!
 Sklenil sim, — hočem te večno ljubiti,
 O ne zaverzi darilca nikar!
 Zgornji versiček je lilija bela,
 Čistiga serca podoba ima.
 Čistost darujem ti; naj bi cvetela
 V sercu mi vedno kot lilija ta!

Druga cvetica, vijollica mala,
 Lepa podoba ponižnosti je;
 S sercam ponižnim, kot ti si kazala
 Hočem posnemati, ljubljena, te!
 Tretja cvetica kot iskro žareča
 V šopku tak svitlo naproti miglja;
 Tako zdaj klije ljubezen goreča
 K tebi, Devica, iz moj'ga serca.

Vse, kar premorem, darujem veselo
 Tebi, ki Matí vse milosti si;
 Oh kako rado pač serce bi pelo
 Slavo ti večno iz svojih moči!
 V sreči, nesreči, na slehernem kraji
 Tebe, Devica, bom vedno častil,
 Upam pa tudi, da enkrat tam v raji
 S tabo cvetice veselja bom vil.

Marija pomočnica.

O Devica, pomočnica
 Bila si in boš nam ti;
 Le sladkosti in blagosti
 Tvoja roka nam deli.
 Ko cveteča in dišeča
 Si, Marija, rožica.
 Sem iz raja, svet'ga kraja
 Diješ cvetje upanja.

Kakor zarja iz viharja
 V tamni noči siješ nam.
 Mati mila vedno bila
 Si ubogim grešnikom.
 Pri slabostih in britkostih
 Britke solze nam sušiš,
 Pri skušnjavah in težavah
 Brez moči nas ne pustiš.

Čast Marije naj razlije
 Se po svetu krog in krog,
 Njo častimo in prosimo
 Pomočnico vsih nadlog.
 O Devica! pomočnica
 Bodi naša vsaki čas!
 V svoje krilo, skrij nas milo
 Ko nevihta straši nas!

Ti nas vodi, z nami hodi,
 Kaži pravo nam stezo,
 Nas obvari, blagodari
 Z roko svojo milostno!
 In o smerti raj odperti
 Nam doseči milo daj,
 Kjer veseli hvalo peli
 Bomo tebi vekomaj.

Marija tolažnica.

⓪ Marija! tolažnica
Sladkomila si nam ti,
Ko preganja nas krivica,
V tebi upanje nam tli.
Pri nadlogah, v vsaki sili
K tebi se obračamo,
Serce svoje s tolažili
Sladko napolnujemo.

O Devica! le ozeraj
Milo v nas se reveže,
Nas tolaži in podperaj,
Zdravi serca ranjene!
Upamo, da ti Devica
Vedno boš nam milostna,
Da boš tudi tolažnica
Nas spremila iz svetá.

Marija, moja misel.

Ko zarja zjutraj se razgrinja,
 Si moja misel ti Marija;
 Podoba tvoja pred očmi
 Mi vedno miljena stoji.

Če skuša moč me zapeljiva,
 Si misel moja ti Marija;
 Obraz megleni mi vedriš,
 V terpenji me ne zapustiš.

Ko noč po zemlji se razširja,
 Si moja misel ti Marija;
 Brez misli na te ne zaspim,
 Brez misli v té se ne zbudim.

In ko bo zadnja ura bila,
 Boš misel moja ti Marija;
 Moči ko bodo mi pošlé,
 Ozéral bom še v tebe se! —

Marija zarja.

Prelepo kakor zarja mila,
 Marija, si nam prisvetila,
 Odperla nam prezlati dan.
 Po tebi se nam je zjasnilo,
 Nebeško solnce prisvetilo,
 In svet bil ves oblagorvan.

Tvoj žar premili, o Marija!
 Naj v serca naše se razlija,
 Življenja naj svitli nam pot!
 In srečno bomo potovali
 In srečni hojo dokončali,
 Dosegli venec vsih dobrot.

Pred Marijo.

Pred tronam tvojim, o Devica!
 Klečim in zrem v obraz ti mili!
 Počutki so se zamaknili
 V lepoto tvojo, o kraljica!

Si s trumo angelov obdana,
 V naročji imaš božje dete,
 Prepevajo ti družbe svete,
 Si z rajskim svitam obsijana!

Ko solnce jutra v zarji zlati
 Okó premilo tvoje sije,
 Prečudno moč mi v dušo lije,
 Ne morem reči, popisati! —

Pred tabo, o Devica mila!
 Bi noč in dan naj raje bival,
 Čutila rajske bi užival
 V sladkosti duša se topila.

Devica sladka, o dođeli,
 Da vedno bo obličje tvoje
 Navdajalo čutila moje,
 Peljalo k tebi v raj veseli!

Zaupanje k Marii.

Uot se reka v morje zliva,
 Utopuje, v njem počiva,
 In prepolno ni morjé;
 Táko grešnik tud' k Marii
 Pribeži po hudobii —
 Milosti, kjer se delé.

Ne zamudi!

K nji, o grešnik! se potrudi!

Če v temó pregreh zabredeš,
 V zveze pekla se zapleteš,
 Ne obupaj še nikar!
 Ni še milost vsa zgubljena,
 Še odperta pot je ena,
 Kjer ti sije upa žar:

Tje k Devici

Se zateci k pomočnici!

Če viharja moč razsaja,
 In valovja šum nastaja,
 Čolnu ak pogin proti;
 Gori k Materi premili
 Se obrni v tej presili —
 K morski zvezdi presvitli:

O danica!

Bodi moja zdaj rešnica!

O Marija! bodi mila,
 Ker tvoj hlapec tolažila
 Iše v tebi, prosi te;
 Nisim še nikoli slišal
 Da bi kdo, k' je tebe klical
 Prazen preč podajal se.

Upam srečno
 S tabo bití v raji večno!

Preród.

Od šuma svetniga omamljen
 Sim hodil že nevarno pot,
 S pogledam D'vice pak izdramljen
 Sim bil odvernjen hudih zmot;
 Mi zginile so grešne tveze,
 Razderle se hudobne zveze,
 In klil mi je, ko ne popred,
 Otroške vere sladki cvet.

Nebeško soluce prisljalo
 Mi lepo tak nikol' ni še,
 In sladko čudno mi navdalo
 Omamljene moči je vse.
 In čutje se mi je zbudilo,
 S prežlahtnim duham me polnilo
 Pomladni raj mi spet cveté, —
 Življenje novo se začne.

Sovražno ako sreče časne
 In svétni up me zapusti,
 Če tud mi zvezda zadnja vgasne,
 Me domačija poslovi:
 Zaupam na te, o Devica!
 Ti moja bodeš tolažnica;
 Mi zvezda tvoje bo okó,
 Svetila ki mi bo v nebó.

Vse eno je, če dolgo, kratko
Na revnem svetu zdaj živim,
Da pridem tje v domovje sladko
Vse dneve tebi podarim!
Bežite zdaj ve mlade sanje! —
Me drugo čaka uživanje:
Nebeški raj, presladki dom,
Kjer s tabo, D'vica srečen bom.

V spomin Šmarne gore.

○ Marija! ljuba Mati,
 K teb' na goro pribežim!
 Pred altar se tvoj podati,
 Zdihovati k teb' želim.
 Tukej v svetotihem kraji
 Milost svojo nam deliš,
 Nas navdajaš, bližaš raji
 Serca sladko poživiš.

Vse britkosti in težave
 Tukej dušo zapusté,
 Vse posvetnosti, zmotnjave
 V tvojem blišu se jasné.
 Ti nam sladke misli vlivaš,
 Nas pregrevaš do sercá;
 Rajski dom nam že odkrivaš, —
 V tebi klije sreča vsa!

Oh kak sladko mora biti
 V raji večnem tamkej še!
 Kjer radóst zamore piti
 S tabo, Mati, večno se!
 Prosim, ljuba, oh pripelji
 Enkrat k sebi me v nebó!
 Zadovolji moji želji —
 Veseliti se s tabó!

Marija v nebesa vzeta.

Prepevaj rajska družba sveta,
 Praznuj veselo god častiti,
 Devica je v nebesa vzeta,
 Odšla trohnobi siloviti.
 Jo angeli pozdravljajo,
 Nad zvezdni tron zdaj spremljajo.

Ta Mati je, ki žalovala
 Pod križem nekdanj je tak milo,
 In v duhu s Sinam vse prestala —
 Terplenje vse in smertno silo.
 Zatoraj marternico zdaj
 Tam venča Sin za vekomaj.

Zdaj vse stvari časte Devico;
 Po zraku ptički vsi pojejo,
 Duhté cvetlice vse medico,
 V naj lepšem krilu ji cvetejo.
 Po zraku, cvetji vse verši:
 Češena bod' kraljica ti!

Odprejo se nebeške vrata,
 In rajske harfe zadonijo;
 Glasi se petje, struna zlata,
 Nebesa vse slavé Marijo:
 O pridi k nam, kraljica, zdaj!
 Kraljuj pri Sinu vekomaj!

Dovoli, o Devica mila!
 Da tudi jaz ti pojem slavo,
 Da pesem moja bi zbudila
 Povsod češenje tebi pravo!
 In zadnji glas ki ga zglasim
 Mi daj, da tebi ga darim!

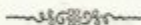
Sveta Cecilija.

Vzdigni pesem glase svoje
 V sveto čast Cecilije!
 Struna, pišal naj zapoje
 In v soglasja družbo gre!
 Rada, o devica sveta!
 Hvalne pesmi pela si,
 V svetem petji bila vneta,
 Pletla venec čistosti.

Pri nevercih zvesta bila
 Svojimu Zveličarju,
 Kri za vero si prečila,
 Darovala Jezusu.
 Valerjanu tovaršica,
 V sveto vero ga dobiš,
 Ž njim živela ko devica,
 Ž njim se gori veseliš.

Marternica in devica,
 Dvojni venec venča te,
 V raji večnem kot cvetica
 Bel' rudeča svetiš se.
 In prepevaš sladke glase
 D'viško pesem Jagnjeta,
 In boš pela večne čase
 Slavo večniga Boga.

Vzdigni pesem glase svoje
 V čast zato Cecilije!
 Struna, pišal naj zapoje
 In v soglasja družbo gre!
 Bod' pozdravljena, devica!
 Naj razlega se v nebó,
 Pevcam, ker si pomočnica,
 Glasi njih naj ti pojó!

Drage.

Vam, ki cvetje zlato klije,
Leto ni še vam prevroče;
Vam, ki zarja še vam sije,
Zročam pesmi pričejoče.

O spremenu leta.

Staro leto je zbežalo
 In s saboj je odpeljalo
 Mnogo želj in blazih nad
 Prinašalo tù je sreče,
 Sekalo tam rane žgeče;
 Mnogi bil je njega sad.

Kaj prineslo bode leto,
 Novo leto zdaj začeto
 Nam odkrito, znano ni.
 Prehajalo al bo milo,
 Al v britkostih nas topilo,
 Skrito nam je pred očmi.

Zágotoven pa resnično
 Sim, da djanje zgolj pravično
 Ohranilo bo nam mir; —
 Radoljubnost in poštenje,
 Blago, čednostno življenje
 Bo odperlo sreče vir.

Pomlad.

Pomlad mila
 Odklenila
 Svoj veseli nam je raj.
 Cvetje klije,
 Radost sije,
 Zeleni že vert in gaj.

Zdaj le hiti
 Vence viti
 O mladina! zdaj je čas!
 Dan zbežuje,
 Cvet vsahnuje,
 Kmalo mine rožni kras.

Zraven tudi
 Ne zamudi
 Poiskati dušni sad!
 Pomlad ide,
 Zopet pride, —
 Čas mladosti le enkrat.

Cvetje.

Doživel več sim že pomlad,
 Užival časa mladiga,
 Nabéral že v različni nadi
 Torilo cvetja mnogiga.

Naj lepše mi je prvo klilo —
 Čisteje še ko jutra žar,
 Prezlate mi je vence vilo;
 Pozabil ga ne bom nikdar!

Tud zdaj mi cvetje scer še klije,
 Potresa mladih dni stezé;
 Al sladko več takó ne dije,
 Ko nekeđaj mi na sercé.

Težavno zdaj je cvet dobiti
 Brez ternja vmes bodečiga,
 In malokrat so venci viti
 Ranili da bi ne sercá.

Zatoraj vedno bolj zdihujem,
 Po prvem cvetju hrepenim,
 Nikjer ostalno ne mirujem, —
 Nazaj dobiti ga želim!

Luna.

Tiha noč zemljó pokriva,
 V sladkem miru vse že spi,
 Serce moje ne počiva,
 Čudna tóžnost ga tiši.

Oh osoda ti nemila!
 S čim serdito žalim te,
 Da me tepeš brez hladila
 In moriš nemilo me?

Ko še dalje tak zdihuje,
 Tesno bije mi sercé,
 Mila luna se vzdiguje,
 In prisveti v okence.

Je sijala táko milo
 Ravno mi na posteljo,
 Je prinesla ohladilo,
 Govorila mi tako:

„Jenjaj, dragi, se solziti,
 K meni v zrake se ozri!
 Le od zgoraj prisvetiti
 More tolaž v serce ti!

Le zapomni, ne pozabi,
 Ki poslušáš tir svetá,
 Káko svet priliznjen vabi,
 Prekaniti káko zna!

Tù v višavi sreča sije,
 Dnevi zlati se mladé,
 Več okó solza ne lije,
 Ne zdihuje več sercé.

Toraj ljubi bratec mili,
 Le ozéraj gori se!
 Kadar tóžnost te posili,
 Kak je tukej, spomni se!

Če britkosti vsih števílo
 Voljno boš prenašal zdaj,
 Bo nebo se odklenilo,
 Te sprejelo v sveti raj.⁴⁴

Tako luna govorila,
 Ogrevala mi sercé,
 In duha mi razvedrila,
 Posušila je solzé.

Dalje zopet je veslala,
 Zginila mi spred očí;
 Nje tolažba pa ostala,
 In krepča me tóžne dni.

Še prisijaj luna moja,
 Razsvitluj mi tamno noč!
 Naj svitloba mila tvoja
 Zoper žalost daje moč!

Vem, ne boš me zapustila
 Ne na ptujem, ne domá,
 In na grobu še svetila
 Boš mi ti prijateljica.

Moj dom.

▼
 V dolin'ci prijetni je ljubi moj dom,
 Nikoli od njega podal se ne bom;
 Pod lipo domačo naj raje sedim,
 V domačem veselji dovoljno živim.

Le iši si sreče, prijatelj, drugej,
 Al misliš dobiti na ptujem je kdej?
 Veliko marskteri je hodil po svet'
 Na zadnje prot' domu se obrnil je spet.

Lej, rožce domače naj lepše cvetó,
 In ptički domači naj lepše pojo.
 Prijatli domači so mil'ga sercá,
 Ljubezen, zvestoba le biva domá.

Domá preživeti si dneve želim,
 Umreti se tudi domá ne bojim,
 V domači gomili se spava sladkó,
 Mi bratci, sestrice rahljajo zemljó.

Moj vertec.

○ ljubi vertec, vertec moj!
 Veselje imam vse s taboj;
 Razgrinjaš mi cvetice mile,
 Ki dušo bodo mi vedrile.

Cvetice mile so samé,
 Ki v serce moje govoré;
 Iz njih beseda sladka veje,
 Ki dušo celo mi pregreje.

Človeška govorica ni,
 Iz rožic ki nam govori;
 Nebeški glas iz njih se čuje,
 Ki čudno giblje navdihuje.

Zatoraj ljubi vertec moj!
 Veselje imam vse s taboj;
 Razgrinjaj mi cvetice mile,
 Ki dušo bodo mi vedrile!

Na vertu.

Po vertu sim hodil,
 Cvetice sim bral,
 Otrokam naj lepše
 Za vence dajal.

In vence spletali
 So mične, lepé,
 In zraven ustili
 Besede sladké.

O mila nedolžnost!
 Kak sladko živiš!
 Pri rožcah minljivih
 Se tak veseliš!

Nedolžne ročice
 In čisto sercé,
 Te rožce so tiste,
 Ki tebe zlaté.

O zméraj tak sladko
 Tvoj cvet, da bi klil!
 Med rožce naj raje
 Bi v vence ga vil!

Deklica in rožica.

Sprehajala tam po vertu
 Se jesen je deklica,
 Žalovala ko vsahnila
 Lepa nje je rožica.

„Kje si ljuba rož'ca moja,
 Ki cvetela si lepó?
 Al me bodeš zapustila?“
 Praša dekle žalostno.

„Skerbno vselej sim ti stregla,
 In ljubila serčno te,
 S čim, povej, sim te žalila,
 Da zapušaš vela me?“

„Nisi ti me razžalila,“
 Pravi mila rožica,
 „Ti prijateljica edina
 Bila si mi, deklica.“

Moji dnevi so minuli,
 Nastopila že jesen,
 Cvetje bo mi zamorila,
 Položila v grob leden.

Deklica, lej, tudi tebi
 Čas mladosti naglo gre;
 Mlade leta, lepo lice
 Bo minulo kmalo te.

Zdaj še mlada kot cvetica
 Razcvetena tù stojiš,
 Sladko kakor jaz spomladi
 Svoje mlade dni živiš.

Prehitela pa minljivost
 Tebe bo kot mene zdaj,
 Cvetje ti bo umorila,
 Odpeljala zlati raj.

Eno cvetje je, ki vzeti
 Časa tir ne more ga: —
 Le nedolžnost, čednost sveta
 Večno zlati raj ima!“

Tak je rož'ca govorila,
 In učila dekllico, —
 Svojo glavco je nagnila,
 Položila v gredico. —

Minljivo.

Je deklica lepa
 Ko rož'ca bilá,
 In zdrava, vesela
 In blaz'ga sercá.

Mi vsak dan, še včeraj
 Prepevala je,
 Tak sladko, tak milo,
 Nikol' še tak ne!

Spevala od mladih
 Minljivih je dni,
 Od rožic jesenskih,
 In drugih stvari.

Kako se obrača
 Nam časa koló,
 Kak zdaj, kar je sladko,
 Postaja grenkó.

In zraven pristavi
 Mi k slovezu še:
 „Na svetu čas sreče
 Nam kratko cveté!“

In danes tak milo
 Zvonovi pojó,
 Pogrebci merliča
 Na grobje nesó.

Na trugi je venec
 Iz bledih cvetic,
 Za njo pa gre versta
 Ožalnih deklic.

Oh deklico blago
 Pretekla je smert!
 Zavila tak zgodaj
 V mertvaški jo pert!

Kar včeraj je pela,
 Poterdi mi še:
 „Na svetu čas sreče
 Nam kratko cveté!“

Pri Savici.

Kjer bistra Savica
 Iz skale gromi,
 Valove peneče
 Pred sabo podl, —
 Tam bival in čudil
 Sim ves se zavzet —
 Prečudne milobe
 Do serca pregret.

Ti, ljuba Savica,
 Tak močno bobniš!
 Vse drugo šumenje
 Okol' zatopiš.
 Cvetice po gaji
 Ti niso kaj mar,
 In mavrice lepe
 Ne vstavi te zar.

Le urno in urno
 Namenjeno greš,
 Na levo, na desno
 Nikol' se ne zreš.
 Tam v jezeru mirnem
 Počivaš še le,
 Radóstno objemaš
 Preljube sestré.

Ko pač bi zamogel
 Jaz biti takó,
 Da hodil po svetu
 Bi s tabo mertvó!
 Ko mogel nečutno
 Hiteti povsod,
 Zabredil gotovo
 Bi v toljko ne zmot.

Ko mogel berzdati
 Bi svoje oči,
 Serce ne zmotilo
 Mi toljko reči.
 Ko s tabo, Savica,
 Nečutno bi šel,
 Gotovo naj slajši
 Bi raj mi cvetel.

Bistrica.

Med cveticami po loki
Teče čversta Bistrica,
V vanjo prat, se vmivat hodi
Mladoživa deklica.

Enkrat zdi se, da vodica
Tam pred njo se pomudi,
In da glasno ji na uho
Ljubeznjivo zašumi:

„Kaj boš dèkle ti mi dalo,
Ker ti strežem tak lepó?
Vsaki dan ti vmivam lice,
Da je zalo in gladkó!

Zdaj govori, odgovori,
S čim plačala bodeš me?
Ako hočeš, da vmivala
Zanaprej še bodem te!“

Deklica pomisli malo,
Sname svoj si perstan zlat,
Dá potirjano plačilo,
Verže ga v volovni pad.

Lepše še in snegobelo
 Vmiva spet jo Bistrica,
 Zaslovelo že je deklet
 Vsih dekličev rožica.

Toda kmalo preošabnost
 Hudo v sercu ji zavré,
 In z napuham hudobijam
 Vrata serčne vsim odpré.

Od sladnosti oslepljena
 Ne kroti hudobe slast;
 Tako daleč izletuje,
 Da zleti v peklenško past. —

Zginilo je lice zalo,
 Zginil sladki mir sercá,
 Deklica popred štimana
 Zdaj do tal je nižana. —

Med cveticami po loki
 Teče zmir še Bistrica;
 V vanjo spet se vmivat hodi
 Zapeljana deklica.

Enkrat zopet pa vodica
 Tam pred njo se pomudi,
 In prav glasno ji na uho
 Očitaje zašumi:

„Dèkle, dèkle, zdaj le beži!
 Zdaj za tebe nisim več!
 Jaz cveticam ne prilivam
 Ko jim cvetje že je preč!“

Noč na Blejskem jezeru.

Žarki solčni so vgasnili
 Po robih Triglava že,
 Ptičev kori potihnili,
 Mrak pokriva vse goré.

Jezero stoji pokojno,
 Tiha noč razširja se,
 Zvezdnih lučic svit nebrojno
 Doli v ogledalo zré.

In čolniček po vodici
 V gladkem teku privesla,
 Lepo kakor v srebernici
 Z néba žarki se igra.

Bratje zvesti, serčno mlili
 So v čolnicu združeni,
 So od šuma se ločili,
 Da bi prosto pevali.

Pesmi sladke, serčno vnete
 V tiho noč odmevajo,
 Serca v persih vsim pregrete
 V zvezdni plan se širijo. —

Čolnič mirno dalje plava
Čez globine jezera,
Od mogočniga Triglava
Krepka sapa mu pihlja.

Duh domači serca viža
In edini tako naj,
Slave čolnič da se bliža
Srečno čez globine v kraj!

Pozdrav.

Pozdravim te Gorenška stran,
 In tebe, Bléd, široko znan!
 Snežnikov sivih množica,
 Priserčno bod' pozdravljena!

Pozdravljen bodi gospodar —
 Triglav kipeči, močni var!
 Planine rožno venčane —
 Bodite mi pozdravljene!

Otoka mila cerkvica,
 Nebes kraljica in gospa,
 Ljubeznipolna, usmiljena,
 Ponižno bod' pozdravljena!

In šenkrat ti Gorenška stran,
 In ti, o Bléd! široko znan!
 Snežnikov sivih množica,
 Priserčno bod' pozdravljena!

Zvezdica.

Na nebu zvezdica
 Tak živo migljá
 Kot hotla bi zduhtat'
 Mi težo sercá.

Le tebi, zvezdica,
 Zaupam samó,
 In tožim, kar v sercu
 Leži mi tesnó.

Lej, hodim za srečo
 Že leta in dni,
 In vender od sebe
 Me vedno podí.

In kamor se obrnem,
 Karkoli počnem —
 Iz ene težave
 Že v drugo spet grem.

In zdaj sim se vstavil,
 Več nočem naprej,
 Sim sreči goljivi
 Se odrekel vselej.

Le gori pri tebi,
 O zvezdica ti!
 Mi upanje zadnje
 Naproti svitli.

Mavrica.

V oboku néba čez dolino
Razpeta, lej, je mavrica,
In žarke svoje kot zlatino
Izliva doli iz nebá.

Kak lépo barve blesketajo
V cvetlénih vencih združene!
Kak solčni žarki v njih migljajo, —
Prikazen ta vsa rajska je!

Nebo začne se spet vedriti,
Vgasuje žarna mavrica,
In krog za krogam čne tamniti —
Krasota zgine naglo vsa! —

Lej, zopet se nebo obriše,
In solnce sije spet samó,
Hladivna sapa v cvetje piše,
In rožce radost dihajo.

Tak sanje upa so minljive,
Podobne barvam mavrice;
Podoba pa resnice žive
Na nebu čisto solnce je.

Delapust.

Prijazno zvonenje
 V dolino doni,
 Nam praznik znanuje,
 Veselo glasi.

In delo težavno
 Končali smo že,
 Dovoljno, veselo
 Nam bije sercé.

Hvaležno zapojmo
 Zdaj slavo Bogú,
 In pojd' mo veselo
 Počivat domú!

Gospodovi praznik
 Približal se je,
 On duši veselje
 In moč nam dajé.

O kako zahaja
 Nam solnce lepó,
 Ozéra se milo
 In jemlje slovó!

Oj, solnce prijazno
 Vabiti nas če,
 Na praznik veseli,
 Da ž njim bi šli tje.

Tam vedno obhaja
 Se praznik vesel,
 Nikoli ne mine,
 Ga Bog je začel!

Ko enkrat se stekel
 Življenja bo čas,
 Bo delapust večni
 Tud prišel za nas.

Če bomo živeli,
 Služili zvestó,
 Na praznik veseli
 Šli bomo v nebó! —

Nova cvetica.

Naj lepše rožce so zvene
 In zginile mi iz vertá,
 Veselo zméraj so cvetele,
 Vedrile sêrce in duhá.

Minljivost ta me v dušo gane,
 Globoko rani, skli britkó,
 In solza mi 'z očesa kane
 Na velih rožic gredico.

In lej! ta solza je kalila, —
 Sveté se nova rožilca;
 Oj tako lepa, tako mila
 Nobena ni na vertu b'la!

Al dolgo, kratko bo cvetela
 Ne vem še jaz, le Bog to vé,
 Da zime moč bi je ne vzela
 To moje zdaj želi sêrcé.

Ptica.

Na vertu domačem
Se ptica zgodnjala,
In pesmice perve
Presladko pevala.

Nje glasi prečudno
So v ušesa doneli,
In sèrce tak milo
Živili in grelili.

Pa ptiči prederzni
So revce naznali,
Iz verta po gozdu
Za sabo peljali.

In jastrob pridere
Na ptiče v gošavi,
Oj ptičico mlado
Ujame, zadavi! —

Ve, ptičice mlade,
Doma le bodite!
Nikar zapeljivcam
Nič ne verjemite! —

Domovina.

Beseda sladka, domovina,
 Ne prideš več mi iz spomina;
 Kot iskra živa v sèrcu tliš,
 Ljubezen k sebi mi budiš.

Ko solnca žar na tebe sije,
 Sercé veselo v meni bije;
 Al žalost terga mi duhá
 Meglá nesreč ak te obda.

Oblíče ak je jasno tvoje,
 Veselo moja struna poje;
 In če oko se ti solzi,
 V potokih moje se topi.

O sijaj, sijaj, solnce milo,
 Na ljube domovine krilo!
 Oblíče jasni ji tamno,
 In krasi s cvetjem jo ljubó!

Učitelj.

Učitelj kraljiček
Učencam vsim je,
On vlada, strahuje,
Postave daje.

Učitelj očeta
Tud ima imé,
Učence vse ljubi,
Skerbuje za nje.

Učitelj vertnar je,
Učence redi,
Jim čednosti rož'ce
Na sèrca sadi.

Učitelj je revež
In bogat je tud,
Plačilo veliko
Ga čaka za trud!

Kaj me v serce peče.

Lmel sem vertec, vertec ljubi,
 Cvetele v njem so rožice,
 Priserčno so me veselile,
 Nobena reč tak sladko ne! —

Sovražnik divji, razujzdani,
 Razdjal je cvetke mi ljubé,
 Veselje moje preč je bilo;
 Pa to ne peče me v sercé!

Cvetice lepo razcvetele
 Se bodo drugo pomlad spet,
 Veseliše se še razvile,
 Pognale bodo lepši cvet.

Prijatelj bil je serčnomili,
 V ljubezni sèrca zvezana,
 Veselje, žalost si delila,
 Sva sèrca bila eniga.

Pa smert nemila je razderla
 Veselje to in zveze te,
 Gomila hladna že ga krije; —
 Pa to ne peče me v sercé.

Ljubezen prava z duham biva,
 Zatreti s smertjo se ne dá;
 Tam gori enkrat v večnem raji
 Se bova zopet vidila. —

Učitelj bil učencov mladih,
 Učil sim vedno jih skerbno,
 In radi vselej poslušali
 Naúke moje so zvestó.

Pa svet hudobni je popačil
 Nedolžne sèrca in duhá,
 Po vodi šli nauki moji —
 In **to** me peče v dno sercá!

Kresnica.

Kresnica, lepa lučica
 V lepoti vsa zamaknjena
 O mraku sem in tje švoli,
 Ošabno tako govori :

„Sim lepša ko so rožice,
 Svitleja še ko zvezdice ;
 Stvari ni lepe več takó,
 Za mano vsako gre okó!“

Topirji kmalo pridejo,
 Po noči černi švigajo,
 Kresnico svitlo vjamejo,
 Neusmiljeno zadavijo.

Takó godilo tudi se
 Bo tebi ošabno deklice :
 Glej, noša prešopirjena
 V pogubo rada pripelja!

Nevestni lišp.

Nevesta mlada Minica
 Uprašá svoj'ga ženina:
 „Povej mi, katero oblačílo
 Za svatbo bi naj lepše bilo?
 Al kupim si tančičico
 Al pisano, al svilnato?
 Rudeči venec, ali beli,
 Ovila kak bi ga po čeli?
 In kakšen perstan, kakšen pas,
 Povej, kaj lepši bil bi kras?“

In ženin koj nevestici
 Na to prijazno tak veli:
 „Preljuba mi nevesta mila,
 Ne iší več si oblačíla!
 Poštenost je tančičica,
 Ki síje ti iz sêrca dna;
 Nedolžnost ti je venec beli,
 Ni lepšiga v pomladi cell;
 Ljubezen zvesta perstan je,
 Ki 'z sêrca v sêrce nama gre.“

Pozimi.

Minulo leto je ljubó,
 Ne greje solnce več gorkó;
 In ljubeznjive rožice
 Pobralla huda zima je.

Pobralla huda zima je
 Veselje nam zunajno vse;
 Nam sneg zapadel je zemljó,
 Zaperti smo na dom samó.

Zaperti smo na dom samó
 Ko tičica je v kletico;
 In vender čas veselo gré,
 Pojemo pesmice lepé.

Pojemo pesmice lepé,
 Si ž njimi grejemo sercé;
 Le zemlja ti počivaj zdaj,
 Pomlad nam priti kmalo daj!

Pomlad nam priti kmalo daj,
 Veselih rožic, tičic raj!
 In tudi žita polni klas,
 Bogato let'no — bolji čas!

Na preji.

Kolovrate nažgimo zdaj,
 Le urno se vertejo naj!
 Sukajmo nit in gledajmo,
 Da lepa preja tekla bo.

Da lepa preja tekla bo;
 Zapijmo tudi pesmico!
 In mislimo: s kolovrati
 Življenje naše se verti.

Življenje naše se verti,
 Nam delati se zlo mudi;
 Nam vsaka reč vzdiguje glas:
 Minul bo kmalo zlati čas!

Minul bo kmalo zlati čas,
 Pobrala merzla zima nas;
 Zatoraj pridno delajmo,
 Življenje svoje boljšajmo.

Življenje svoje boljšajmo,
 Dokler ga še zamoremo;
 Vretena pa nažgimo le,
 Naj urno se okrog verté!

Sivilja.

Šivanka le urno
 Obračaj se ti!
 Šivati, šivati
 Se meni mudri!

Nikar me ne zbadaj,
 Mi tekaj gladkó,
 Obleka da lepo
 Mi šivana bo!

In nitka ne tergaj,
 Se mi ne zmikuj,
 Nikar ne nagajaj,
 Gostó zavezuj!

In solnce skoz okno
 Sijaj mi svitló,
 Da nitko udeti
 Bom mogla urnó.

Šivilja pošteno
 S šivanko živim,
 Pod streho na gorkim
 Dovoljno sedim.

Zadosti šivanja
 In dela imam,
 Izdelano slabo
 Iz roke ne dam.

Pa tudi na sebe
 Pozabit' ne smem,
 Za obleko naj lepšo
 Skerbeti si vem.

Obleka naj lepša
 Je čisto sercé —
 Nedolžnosti halja
 Za leta mladé.

Ta obleka ne stara
 Nikoli se ne,
 Nje barva ko rož'ca
 Prelepo cveté.

Je lepša ko zarja
 In solnce zlató,
 O blagor mladenki,
 Ki mara za njo!

Za tako obleko
 Skerbeti si čem,
 V nji enkrat v nebesa
 Med svate pojdem.

Plevice.

Žita so zelene že,
 Pletve že prihaja čas!
 Delo bomo zdaj imele
 Kar plevic je pridnih nas.

Razdelimo se v versté,
 Žita skerbno varujmo,
 Polšimo ves plevel,
 Čisto ga izrujimo!

Pridna je plevica ta,
 Ki plevela ne pustí,
 Urno pleve, gre naprej,
 Nima praznih besedi.

Boljša pa je tista še,
 Ki opleti sebe zna;
 V sèrcu rase tud plevel,
 Blagor ji, ki ruje ga!

Nespodobnost je osat,
 Rado vsili se v sèrcé,
 Bliš, sovraštvo in napuh
 Čednosti nam zadušé.

Pridne plevke biti čmo ;
Žito bomo čistile ,
In ruvale s svojih serc
Bomo tud napake vse.

Otrok in rožica.

Otrok.

Kdo tebe, lepa rožica,
 Napravil je takó lepó?
 Tak krasna si in pisana,
 Kdo dal ti suknjico je to?
 Šivati sama, vem, ne znaš,
 In prat ne moreš tud iti, —
 Povej, od kod od kod imaš
 Obleko to, cvetica ti?

Rožica.

O ljubi otročičik moj!
 Ne veš ti kdo oblači me! —
 Prijatelj ta je tudi tvoj,
 Ki vsaki dan ti kruh dajé,
 In tvoje ličice lepó
 Rudeče barva, vije las,
 Pošilja spanje ti sladkó,
 In varuje te slednji čas.

Otrok.

Al Oče je nebeški ta,
 Ki molim k njemu vsaki dan?
 Al on za tebe skerb imá?
 Al ta je rož'cam tudi znan?

Al Bog ozéra tudi se
 Na vsako tako malo stvar?
 Al on obleko to dájé,
 Pošilja svoj prezlati dar?

Rošica.

On mili Oče je povsod,
 Za svoje vse stvari skerbi;
 Njegova roka vsih dobrot
 Različno tù in tam deli.
 Kar klije vse in kar cveté,
 Al živo je, al je mertvó, —
 Povsod njegova milost gre,
 Skerbi za vse očetovo.

Zatoraj, ljubi deček moj,
 Hvaliva Stvarnika obá!
 Duhtela jaz bom cvet mu svoj,
 V njegovo čast cvetela vsa;
 In tako stori tudi ti:
 Ga hvali, molí mu lepó,
 Mu zvesto služi svoje dni,
 Da enkrat vzame te v nebó.

Večer.

Po nebu luna priveslala
 S premilo čedo je zvezdic,
 In hladna sapa je pihljala
 Okoli tožnih mojih lic.

Umerla mi je sestra ljuba,
 Minulo ni še štiri dni!
 Prezgodna nagla ta me zguba
 Obupno peče, v dušo skli.

Izpulim v vertu tri cvetice,
 Prelepe cvetke lilije,
 In z njimi grem na grob sestrice —
 Postavit ji spominike.

Nad glavo prvo sim ji vsadil,
 In drugo nižej nad sercé,
 In k nogam tretjo, — grob popravil,
 Prilil sim gorke jim solzé. —

In lil'je so se razcvetele
 Tak živo, milo in lepó,
 Podobne nji, rudečobele,
 In mile tak, kot nje okó.

Šolarji pri jaslicah.

O jaslica ljube,
Kakó ste lepé!
Pri vas tak veselo
Nam bije sercé.

Ni lepšiga časa
Božični ko čas,
Ko Jezus sam dete
Je prišel do nas.

On Bog vsemogočni
Se v hlevcec podá,
In jaslica revne
Za ljubo imá.

Kak sveti, o dete!
Se tvoj nam obraz!
Kak svoje ročice
Steguješ do nas!

Nas vabiš vse k sebi,
Nas ljubiš serčno,
Nas hočeš objeti,
Peljati v nebó.

Pastirčki veseli
 Kak h tebi hité!
 Darove nesejo,
 Pred tabo klecé.

Tud mi otročiči
 Bi dali darí,
 Pa revčki smo ubogi,
 Nič našiga ni!

Ko b' rož'ce cvetele,
 Koj šli bi po nje,
 Naj lepših bi brali,
 Nabrali za té!

Bi zibelko tvojo
 Ovenčali vso,
 Do hlevca potresli
 Bi ž njimi stezo.

Al rožic prinesti
 Ne mor'mo s polja,
 Zatoraj naj sèrce
 Za rož'co velja!

Ponižno jih damo
 Vse tebi za dar,
 Te pros'mo, o dete!
 Ne zverz' jih nikar!

Le tebi služili
Vsi homo lepó,
Vse tvoje nauke
Slušali zvestó.

Ti bodi nam vedno
Povsod pred očmi,
Za sabo nas vodi
Življenja vse dni.

In enkrat pripelji
Nas srečno s sabó —
Tje k angelčkam svojim
V veselo nebó!

Grob.

Grob, o grob! ti kraj premili,
 Kak prevzameš mi sercé!
 Milotóžnost me posili,
 In otrinja mi solzé.

Kar je zdaj in davno bilo,
 V tebi zdaj je hranjeno,
 Kar se bode še rodilo,
 V tebi bo zapadeno.

Vem, o grob! da tudi mene
 Boš zagernil v svoj propad, —
 Misli zdajne razkropljene
 V eno zbral mi boš takrat.

Vender neostrašen vlegel
 Se v shranilo tvoje bom, —
 Vem, po tebi bom dosegel
 Zaželjeni pravi dom.

Pri vpeljavanji deklice v samostan.

Iz stolpča ozke line
 Zvonček milo se glasi,
 Čudno poje, v sèrce gine
 Glas njegov na vse strani.

Kaj pomeni to zvonjenje,
 Kaj tak mili, živi glas?
 Kaj ljudi tam gomerlenje,
 Kaj začuden njih obraz?

Glej, ponižna v mladem cveti
 Pride v cerkev deklica!
 V roki ima križček sveti,
 Svatovsko oblečena.

Se v samoto zaročila,
 Svetu dala je slovó,
 V samostan se zaklenila,
 Da nevesta božja bo.

Dobro veš, devica mlada,
 Prekanjivosti svetá,
 Zapustila si ga rada,
 Nedopolni ti sercá.

Sreča prava tam le sije,
 Kjer ne zgraja svétni tir;
 Čednost le v samoti klije,
 Ž njo pa sèrca sladki mir. —

Cvéti rož'ca v tihem kraji,
 Živi sladko svoje dni,
 Naj se enkrat v svetem raji
 Tvoje cvetje obnovi!

Savl in David.

Kralj sedi na svojem stolu,
 Duh nemirni ga teži,
 Davida pastirja kliče,
 Naj ga s pesmijo vedri!

In pastirček David pride,
 Vsede se pred vznožje mu,
 Ubêre strune in zapoje
 Veličastniga glasu:

„Velik je Gospod v višavi,
 To spričuje vsaka stvar;
 Zarja, solnce in nebesa,
 Vse njegovih rok je dar.

Vzemi krono težko z glave,
 Stopi v zraka čisti krog,
 Rože sladki dih puhtijo,
 V cvetji plava hrib in log.

Reven sicer sim pastirček,
 In nezmožniga sercá,
 Vender me čutilo greje,
 Dviga se do Stvarnika.

Kak še le, o kralj na stolu!
 Moraš sèrce dvigniti!
 Kak Očeta vsih očetov
 Poslaviti vsih moči!

Pa obličje ti je tamno,
 Močljo ti ga solzé,
 Tóžnost ti oko zakriva,
 Lica krasne ti vené!

Kak je velik Bog mogočni,
 Glej okoli, zdrami se!
 Cvetje rožno, duh prežlahtni
 V britko dušo mir lijé.

Razvedruj si tamno sèrce,
 Solze naj ti ne tekó!
 Naj ko glasi pevajoči
 Žila bije ti sladkó!“

Toda kralj ne zjasni lica,
 Tèrje še ga zatamni;
 Čudni boj in strast presilna
 Bliska le mu iz oči.

Ne posluša, in ne mara
 Za prelepo pesmico;
 — Ko bi trenil kviško plane, —
 Verže v pevca sulico! —

* * *

Tako tud je zdaj na svetu:
 Pevec, ki lepó je pel,
 Mnogokrat je že v zahvalo
 Od svetá le sèrd prejel.

Tolažnik.

Po svetu hodi angel serčnomli,
 Potuje v plan, na góre in doline.
 Gospod pošilja k nam ga s tolažili,
 Da jasni nam obupa silne tmíne,
 Tolažnik zvest, da v vsaki nam je sili,
 Da vodi nas dolíne solzne sine,
 Da upanje nam zadnje uterduje
 In britkopolne nam solzé zbrisuje.

Družino vbogo tare reva silna,
 Pomanjkanje je v hišo nje se vrilo,
 Nesreča stiska v sêrce jo obilna,
 Ne pride blago več do nje rešilo,
 Nobena bliža se ji roka usmilna;
 Al angel ta prinese tolažila,
 Ji kaže, da za dežem solnce sije,
 Da v raji enkrat ji rešenje klije.

Marskdo je preč od ljube domovíne,
 Očetov dom je mogel zapustiti, —
 Brez mile misli nanj mu dan ne mine,
 Ne more hrepenenja ohladiti;
 Pa angel nese sladke mu spomíne,
 Mu v duhu z domam da se veselíti, —
 Ga v sanjah pelje v hišo tje očeta,
 Iz rožíc mu domačih vence spleta.

Nemila smert je ljube tam pobrala,
 Prijatla od prijatla odločila,
 Ostale s serčno žalostjo navdala,
 Prebritkih solz jim kupo natočila;
 Al tólažnika milost ni nehala,
 Koj nese sladke tje jim gotovila,
 Da zopet bodo ž njimi se združili,
 In potlej nikdar več se ne ločili.

Bolnik v težavah silnih prezdihuje,
 Ozdraviti, umreti ni mogoče,
 Zalijajo obraz mu kaplje vroče;
 K postélji tej se angel že bližuje,
 Polajšati mu zadnjo uro hoče, —
 Odpre duhovne mu oči, ušesa,
 In srečno spremi dušo iz telesa. —

Sanja.

Deček v vrtu se sprehaja,
 Ogleduje rožce svoje,
 Radovaje pesmi poje, —
 Vživa zlate dneve maja.

Rož'ce terga, vence vije; —
 Od vročine, nabiranja
 Zmaga trudna moč ga spanja,
 V cvetji sladko si počije.

In mladenčik v zlatem krilu
 Se iz rožic mu prikaže,
 Gleda cvetke mnoge baže,
 Reče to mu k poslovilu:

„V vencu tem se pogrešuje
 Rož'ca ena še slovita
 V sred' violic klije skrita —
 In „modrost“ se imenuje.

To poiši rož'co drago,
 V eni le cvete pomladi,
 Soznati ž njo se vadi,
 Ta donaša cvetje blago!“

Urno deček će skočiti
 Gledat kje je cvetka mila, —
 Ali sanja ga zbudila,
 Rož'ce mu ne da dobiti.

Deček sanjo preišljuje,
 Spazi zlati náuk kmalo,
 In modrosti cvetko zalo
 Si nevtruden pridobuje.

Jezus, otročji prijatelj.

(Po Šmidu.)

V ečer pomladni se žari,
 V zelene hribece solnce sije,
 In v žarkih jezero miglja,
 Ki cvet okol' mu vence vije.
 Ovčice že zapušajo
 Cvetično zdaj dolin'co milo,
 In čolnar h kraju že veslá,
 Na dom obrača si kermilo.

Od zjutraj do zvečer učil
 Neutrudeno je Jezus mili,
 In mnogim reve je odgnal,
 Napolnil sèrca s tolažili.
 Število gosto vsih ljudi
 Povsodi, ki ga je obdalo,
 Je bilo zlega rešeno,
 S tolažbo se je pokrepčalo.

Bil starček zjutraj še je slep,
 In zdaj že vidi solnce milo,
 In tukej glubec pervikrat
 Zasliši ptičev žuborilo.
 Bolniki prineseni sem
 Vsi zdravi zdaj so in veseli
 S posteljo svojo šli domu,
 In Bógu so hvaležno peli.

Tam Jezus ves otruden že
 Sedi na robu sive skale,
 Desnica že upehana
 Podpéra rožne lica zale.
 Tak lépo, ko njegov obraz
 Pomladno solnce pač ne sije,
 Tud' ne, ko luč, življenja moč
 Na zemljo vso nam doli lije.

Od strane zadej tam stoje
 Pobožno tiho, zaupljivo
 Z otroci svoj'mi matere,
 Udane že mu z vero živo;
 Prinesle rade sinke še
 K Gospodu bi ljubezni mile,
 In blagoslova dečkam
 Od njega, da bi zadobile.

Učenci pa jim branijo:
 „Otruden že je od učenja,
 Ga niste vid'le delati?
 Motiti ga, ni govorenja!“
 Otroke pa vesele pred
 Je žalost britka napolnila,
 In matere zdaj vidijo,
 Kak sladka nada se skadila. —

Al on tovarš nedolžnosti,
 Ko sliši tako besediti,
 Jim reče: „Ne branite jim!
 Pustite male k meni priti!
 Resnično, tukej vam povem,
 Da takih je kraljestvo moje,
 Podobni mor' te biti jim,
 Da vzamem vas v domovje svoje.“

Prijaznosti vse ginjene
 So matere radost jokale,
 In svoje male hitro so
 Pri roci k njemu pripeljale.
 Otroci pa veseli vsi
 Zdaj k njemu so hiteli,
 In bolj ko pred pri materah
 So živi zdaj in preveseli.

Naj manjši kar objema ga,
 V naročji njega se raduje,
 In drugi z lasci si igra,
 Mu mile lica ogleduje.
 Vsi drugi zraven tam stojé
 In k njemu gledajo veseli,
 Pobožno rokce sklepajo
 Da blagoslova bi prejeli.

In tak sladkó in tak ljubó
 Jim blagoslove podeluje,
 In čuti se resnično zdaj,
 Da Bog je tù, ki obdàruje.
 Potihne v zraku ptičica,
 In rož'ca duh prijeten dije, —
 Stoji tud' solnce, zré ljubó,
 Ko sreča taka dečkam sije.

S hvaležnimi solzicami
 Nebeškiga veselja mile,
 Osrečene po sreči tej
 So matere se spet vernile.
 Otrokam vsaka rekla je:
 „Večera tega ne zabite,
 V življenji vedno svojimu
 Zveličarju zvesti bodite!“

In bili dečki so zvesti,
 Priserčno zmir so ga ljubili,
 Le kar žalilo njega bi,
 Skerbnó so vselej se ognili.
 In on je bil prijatelj njih
 V življenji zmir na vsakem kraji,
 Po smerti pa je ljubč'kam dal
 Prelepi venec v svetem raji.

Venca.

(Po Šmidu.)

Na vertu v utici zeleni,
Z dišečim cvetjem zapleteni,
Zvečer pri luni v žalosti
V solzicah Nežica zaspi.

Očesi ko je že sklenila,
Kot rosa v rož'ce se vternila
Solzica je na ličica,
Svetila v nji se lunica.

Pomanjkanje v nje hiši biva,
In reva in potreba živa;
Marsktera solza padla je
Med prejo ji v vretenice.

Zlató, srebro in bliš vabljivi
Ponuja člov'k ji zapeljivi;
Bi zvodil v greh, dobil jo rad,
Ponavlja želje mnogokrat.

Ne da se Nežica zmotiti,
Ne z lepim, sladkim prekaniti;
Ponudbi tej se odpové,
Ohrani čisto si sercé.

In mirno v sanjah zdaj počiva
 Nedolžnosti podoba živa ;
 Od zvezdic doli iz nebá
 Se angel svitli k nji poda.

Dva zvíta venca jí pokaže ,
 Različna sta in dvojne baže ;
 Iz ternja eden je bodeč ,
 In drugi 'z lepíh rož cveteč.

Gre k nji, in jo lepó pozdravi ,
 Besede ljube te jí pravi :
 „Od dveh teh vencov eniga
 Si zbéri, vzemi, hrani ga.

Kdor íše rož le téga svéta ,
 Sí ternjast venec tamkej spleta :
 In ternja kdor se ne bojí ,
 Tam v raji rožnat ven'c dobi.“

In Nežka seže koj z desnico ,
 Izvoli suho sí ternjico ;
 Junaško se oberne preč , —
 Ne zmoti venec je cveteč.

In rož'ce v ven'cu se zlatijo ,
 V nebeškem svitu zažarijo ;
 In angel reče preden gre :
 „Ta venec tam bo čakal te !“

Ubožno Nežka je živela ,
 Nadloge voljno vse terpela ;
 In tù naproti že miglja
 Prelepi cvet jl iz nebá.

Enkrat.

Cvetice cvetejo
 Nam vsako pomlad,
 In zemlja daruje
 Pogosto nam sad;
 Al leta človeške
 Le enkrat cvetó,
 Le samkrat obhaja
 Se leto mladó.

Vse ptice, ki grejo,
 K nam pridejo spet,
 Od loga do verta
 Nam letajo pet;
 Al človek, ki ide,
 Nazaj ga več ni,
 On tukej na svetu
 Le enkrat živi.

Ko solnce zaide
 Zvečer za goró,
 Nam drugi dan zopet
 Razžári nebó;
 Al človek, ki zajde,
 Ne pride nazaj;
 Na svetu le kratek
 Človekov je raj.

Dóbrova.

(Po ljudski pripovedki.)

Leži, leži dolnica
 Dolin'ca lepa Dóbrovska,
 Zelene trate in poljé
 Se z gojzdi gostimi versté.

Pastirček tam je pasel mlad
 Ovčice svoje mnogokrat;
 Zverine divje bal se ni,
 Od svoje čede jo podi.

Zgodí se nek poletni dan
 Ko tropič svoj že ima zbran,
 Ovčic mu dveh manjka še,
 Iskat ji koj po gozdu gre.

Ni dolgo v gozdu se mudil,
 Ovčici ljube je dobil;
 Al kaj je to, on sam ne vé,
 Klečale ste ovčici dve!

Pred njima pak podoba je
 Blišeče božje Matere;
 In sveti strah obide ga,
 Prečudno gre mu do sercá.

Podobico je koj pobral,
 Jo skerbno hranil, k sebi djal;
 Domu hiti z ovčicami,
 Prigodbo pravi materi.

In mati sprav' podobo to,
 Ni mar ji zanjo kaj biló;
 Naravnost izgovarja se:
 Igrača to otročja je!

Pastirček zjutraj v gozdu spet
 Podobo najde kakor pred;
 Domu hiti z ovčicami,
 Pokaže spet jo materi.

„Gotovo vzel si jo doma,“
 Zaverne mati sinčika,
 „Kakó bi le podoba ta
 V dobrávo gosto sama šla?“

In mati zopet spravi jo,
 Zaklene skerbno v skrinjico,
 Prepričati se dalje će,
 Al kaj resnice v temu je!

Pastirček zjutraj v gozdu spet
 Podoba najde kakor pred;
 Domu hiti z ovčicami,
 Pokaže spet jo materi.

In mati zlo prestraši se
 Ko zvé, da to resnice je,
 Verjame vse, in iz srcá
 Časti Marijo in Bogá.

Na kraj prigodbe čudne te
 Marskteri romat, molit gre;
 Kapelico sozdajo,
 Podobo v njo postavijo.

Marije čast se tú glasi,
 Pomoči mnoge Bog deli.
 In kmalo še postavijo
 Prijazno cerkev romarsko.

Iz daljnih krajev sem ljudje
 K Marii v cerkev to hité,
 In tudi še današnjí dan
 Ta sveti kraj je dobro znan.

Tà starih sedem lip je še,
 Mogočno so izrašene,
 Na njih naj raje ptič' pojó,
 Marii hvalo, čast dajó.

Od bližnjih krajev in drugod
 Ljudje sem grejo v božjo pot,
 Marija mila Dóbrovska
 Pomoč in milost mnogim dá.

Rožna dolina.

(Po ljudski pripovedki.)

Dollna neka je bila
 Vsa pusta in še skalnata,
 In deček pasel tū ovcé
 Pred solncam vsaki dan je že.

In zraven mislil, in je pel
 Od božje Matere vesel,
 In s ptiči gozdno množico
 Je družil svojo pesmico.

Enkrat nad njim se mavrica
 Razgerne lepo barvana,
 In Mati božja sama se
 Prikaže dečku 'z mavrice.

In lepih rožic torbico
 Iztrese mu v dolinico,
 Preljubo se mu nasmehlja
 Obraza milo rajskiga.

In zopet mine, zgine vse
 Vse zopet v žarki mavrice,
 In rož'ce te se razgredó,
 Po vsi dolini se svetó.

Glej pust in skalnat pred ta kraj
 Spremenil se je v zlati raj,
 In duh prijeten v vse strani
 Od kraja tega ven puhti.

V dolini tej pa vedno še
 Šopek naj lepših rož cveté;
 Drugodi niso tak lepé, —
 Dolina ima njih ime.

Marija luč v tamoti.

V tamni noči in vibarni
 Gozdovo sim šel stezó,
 In zaidši v kraj nevarni
 Zgubil pot zarašeno.

Sem in tje po gozdu begam,
 Na pomoč obupam že,
 V gosto noč pred sabo segam,
 V strahu bije mi sercé.

Kar od daleč se zasveti
 Migljajoča lučica,
 Up začenja mi živeti,
 Odjenjuje strah sercá.

In veselo, zaupljivo
 K svitli lučici hitim,
 Kjer pomoči ljubeznjivo
 Zadobiti si želim.

Prihitim do kraja kmalo
 Tje do mile lučice,
 Znamnje, glej, je zablísalo
 Tù nebeške Matere.

Pred ovenčano Devico
 Svitla lučica gori;
 Tak premilo tolažnico
 Duh pobožni tu časti.

Čudnomilo to prešine,
 Mi pregane dušo vso,
 Vsa boječnost precej zginе,
 V Mater zrem v usmiljeno.

„O Devica! tukej v sili
 Pomočnico najdem te,
 Tvoj obraz priserčnomili
 Tukej tud' odkriva se!

Predobrotljiva si Mati,
 Milosti povsod deliš;
 V tvojim varstvu ni se bati,
 V dan mi noč ti spremeniš.

O premila! prosim, sveti
 Tudi mi življenja noč!
 Daj v obraz ti mili zreti,
 Dobljati v njem pomoč!“

Ko zdihujem še k Devici
 In zročujem se takó,
 Mi prisije po tavnici
 Bleda luna čez goró.

Žarki njeni so svetili
 Daljno pot tamné noči,
 Vender sladki niso bili
 Ko Device pred oči. —

In oblaki so zakrili
 Plavajoče lune žar;
 Sviti D'vice pa vgasnili
 Niso v sèrcu mi nikdar!

Neprenehoma svetijo
 Potovanja mi stezé
 Ljubeznjivo me budijo, —
 Navdihujejo sèrcé! —

Glósa.

Enako bili smo rojeni,
Različno, mnogo vsi živimo;
Enako bomo vsi umerli,
Različno zopet bomo vstali.

Zagledali še v grehu tmine
Svitlobo perviga smo dneva,
Nezmožnosti in bolečina,
Odločena nam bila reva.
V pomoči drugih se redili,
V pomoči bili smo skojeni —
Pravice ene smo dobili:
Enako bili smo rojeni.

Nam um se bistril, pamet vnela
Je bolj al manj po glavi mladi,
In mnogo želja hrepenela
Za zvezdo sreče v zlati nadi,
Se trudimo pri mnogih delih,
Zdihujemo, se veselimo;
Potujemo po mestih, selih:
Različno, mnogo vsi živimo.

Poidejo moči nam kmalo —
In prišel bo nam čas jeseni,
Mladosti leta, lice zalo
Minilo bo ko dim megleni.

Vsim zadnja ura bo odbila,
 Oči enako vsi zaperli,
 Posvetnost vsa bo nas pustila:
 Enako bomo vsi umerli.

Saboj le vzeli dobre dela
 Vse bomo, ki smo jih storili,
 In duša zanje bo prejela,
 Kar tukej smo si zaslužili.
 Gospoda glasi, zemlji širni
 Presilno bodo zabučali, —
 In tù veseli, tam nemirni:
 Različno zopet bomo vstali.

Kje sim se peti učil.

▼ naročji ljube mamice
Spletaje perve venčike —
Od nje sim peti se učil!

Ko Stvarnik mi zavest zbudi,
Hvaležnost v sêrce mi vsadi, —
Me peti njemu je učil!

Ko dom med brate me sprejel,
Za milo petje me je vnel, —
Mi prepevati je velil!

KAZALO.

Cerkvene.

	Stran.
Božična I. Zveličar preljubi	1
„ II. Pastirci iz spanja	4
„ III. Naj slava v višavi	7
„ IV. Prelepo nocoj nam žari itd.	11
„ V. O sveti dan! ti dan veseli	14
Svečnica I. O Marija, božja Mati!	15
„ II. Stermite! Bog se v dar itd.	16
Pepelnica	17
Poslovilo	18
Velika noč I. Skalovje groba se razgane	20
„ II. Današnji žarki zarje mile	22
„ III. Zapoј veselo, o kristjan	23
Nebohod	25
Binkošti	27
Sveta želja	29
Dobri pastir	30
Molitev	32
Gospodov dan	34
Nebesa	36
Marli brez madeža spočeti	38
Oznanenje Marli	40
Češena si Marija	43
Marli I. O Devica bod' češena	44
„ II. Ti edina	46
Slava Marli	47
Marija pomočnica	48
Marija tolažnica	50

	Stran.
Marija, moja misel	51
Marija zarja	52
Pred Marijo	53
Zaupanje k Marii	54
Preród	56
V spomin Šmarne gore	58
Marija v nebesa vzeta	59
Sveta Cecilija	61

Druge.

O spremenu leta	65
Pomlad	66
Cvetje	67
Luna	68
Moj dom	71
Moj vertec	72
Na vertu	73
Deklica in rožica	74
Minljivo	76
Pri Savici	78
Bistrica	80
Noč na Blejskem jezeru	83
Pozdrav	85
Zvezdica	86
Mavrica	88
Delapust	89
Nova cvetica	91
Ptica	92
Domovina	93
Učitelj	94
Kaj me v serce peče	95
Kresnica	97
Nevestni lišp	98
Pozimi	99
Na preji	100
Šivilja	101
Plevice	103

	Stran.
Otrok in rožica	105
Večer	107
Šolarji pri jaslicah	108
Grob	111
Pri vpeljavanji dekllice v samostan	112
Savl in David	114
Tolažnik	117
Sanja	119
Jezus, otročji prijatelj	121
Venca	125
Enkrat	128
Dóbrova	129
Rožna dolina	133
Marija, luč v tamoti	135
Glósa	138
Kje sim se peti učil	140

